

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **AMERFO o.p.s**, IČO: 28064038
sídlem Odlehlá 10/19, 621 00 Brno
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Filipem Rigelem, Ph.D.
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 29. 1. 2021, č. j. MPSV-2020/225397-513/2,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce požádal dne 28. 10. 2019 Úřad práce České republiky – krajskou pobočku v Brně (dále jen „úřad práce“) o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním

postižením na chráněném trhu práce (dále jen „příspěvek“) dle § 78 odst. 4 a 5 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a to za 3. čtvrtletí roku 2019. Přitom měl ke dni 30. 9. 2019 součet splatných nedoplatků přesahující částku 10 000 Kč, a to v celkové výši 162 658 Kč, z toho ve výši 149 713 Kč u Městské správy sociálního zabezpečení (dále jen „MSSZ“) na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (uhradil je dne 3. 10. 2019), ve výši 10 270 Kč u Všeobecné zdravotní pojišťovny (dále jen „VZP“) na pojistném a penále na veřejné zdravotní pojištění (uhradil je dne 17. 10. 2019) a 2 675 Kč u České průmyslové zdravotní pojišťovny (dále jen „ČPZP“) (uhradil je dne 11. 10. 2019).

2. Jelikož žalobce v důsledku shora uvedených nedoplatků nesplňoval k rozhodnému datu podmínku bezdlužnosti pro účely přiznání příspěvku, požádal dne 10. 11. 2019 žalovaného v souladu s § 78a odst. 16 zákona o zaměstnanosti o odstranění tvrdosti zákona. V žádosti jako důvod uvedl, že k nedoplatkům došlo v důsledku administrativního pochybení externí účetní a poukázal na to, že nezákonný stav napravil.
3. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 9. 12. 2019, č. j. MPSV-2019/225354-424/2, žalobci neprominul splnění podmínky výše součtu nedoplatků uvedené v § 78a odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti.
4. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce rozklad k ministryni práce a sociálních věcí (dále jen „ministryně“). Ministryně rozklad zamítla a jím napadené rozhodnutí žalovaného potvrdila rozhodnutím ze dne 8. 6. 2020, č. j. MPSV-2019/256007-513/2 (dále jen „rozhodnutí ze dne 8. 6. 2020“) Uvedla, že důvody uváděné žalobcem jsou nedostatečné a k nastalé situaci nemuselo dojít, kdyby žalobce důsledně kontroloval povinné platby vůči státním institucím.
5. Po nabytí právní moci rozhodnutí ministryně uvedeného v předchozím odstavci podal žalobce dne 7. 7. 2020 žalovanému návrh na obnovu řízení o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti. Obnovu řízení navrhl žalobce s odkazem na dříve neznámou skutečnost, která existovala v době původního řízení, a kterou nemohl v původním řízení uplatnit. Ta spočívala v tom, že se až později dozvěděl o zdravotní nezpůsobilosti zaměstnance, který měl provádět kontrolu odeslých plateb.
6. Ministryně rozhodnutím ze dne 9. 11. 2020, č. j. MPSV-2020/137668-513/1 (ve znění opravného usnesení ze dne 29. 1. 2021, č. j. MPSV-2020/137668-513/2) – dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“ – žalobcovu žádost o obnovu řízení zamítla. Dospěla totiž k závěru, že zde nejsou skutečnosti odůvodňující povolení obnovy řízení – mj. totiž pozdější lékařský posudek pověřeného zaměstnance neměl prokazovat jeho dřívější zdravotní způsobilost, tedy způsobilost v době, kdy vznikl nedoplatek.
7. Proti prvostupňovému rozhodnutí ministryně podal žalobce rozklad. Ten ministryně zamítla rozhodnutím ze dne 29. 1. 2021, č. j. MPSV-2020/225397-513/2, a napadené rozhodnutí potvrdila. Právě toto rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021 nyní žalobce napadá žalobou.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

8. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí ministryně zrušil a věc se závazným právním názorem vrátil k dalšímu řízení žalovanému.
9. Žalobce uvedl, že předpoklady obnovy řízení na žádost účastníka řízení spočívají v tom, že rozhodnutí je pravomocné a účastník řízení požádá o obnovu řízení a vyjdou najevo dříve

neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.

10. Tak tomu je dle žalobce v dané věci, neboť žádost o odstranění tvrdosti zákona byla postavena na tom, že odvody nebyly uhrazeny včas s ohledem na to, že nastala administrativní chyba externí účetní společnosti. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti, resp. rozhodnutí o zamítnutí rozkladu pak vyšlo z toho, že tyto důvody nejsou hodné zvláštního zřetele; za takové se považují zejména důvody zdravotní a navíc měl žalobce zajistit řádnou kontrolu provedení plateb.
11. Kontrolu plateb zajišťoval žalobce svým zaměstnancem M. K., který dle lékařského posudku ze dne 28. 3. 2017 byl schopen výkonu této činnosti ze zdravotního hlediska. Ministryně sice v prvostupňovém rozhodnutí tvrdí, že kontrola plateb nespádala do rámce jeho činností, v tom se ovšem mýlí. Pod obecně definovaný rámec činností (mj. „*provozní pracovník*“, či „*zajištění provozu*“) kontrola předmětných plateb nepochybně spadá (je to součást běžného provozu jakožto značně obecného pojmu). Navíc to, že tuto činnost reálně zaměstnanec prováděl, plyne ze zprávy MUDr. T. K., která byla přiložena k žádosti o obnovu řízení. V napadeném rozhodnutí pak již ministryně danou věc neuvádí (lze se tak domnívat, že tento argument odpadl).
12. Žalobce také nesouhlasí s tím, že by předmětné zhoršení zdravotního stavu bylo vázáno až na skutečnosti následující po vydání daného rozhodnutí. Zaměstnanec MUDr. K. zřetelně uvedl, že „*neprovedl kontrolu odeslaných plateb z účtu zaměstnavatele s ohledem na svůj zdravotní stav*“. Šlo tedy o skutečnost zjištěnou žalobcem sice *ex post*, ale vážící se k rozhodnému období a v tu dobu existující.
13. Dále se v předmětné zprávě MUDr. K. uvádí, že zaměstnanec „*zaměstnavateli neoznámil, že má také psychiatrickou diagnózu*“. Konkrétní úplnou diagnózu tohoto zaměstnance žalobce neznal a nesměl se na ni ptát; zde žalobce odkazuje na § 316 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „*zákoník práce*“). Uvedený zaměstnanec kontrolu neprovedl řádně, resp. o nezadaných platbách neinformoval žalobce, a proto mu žalobce jako zaměstnavatel udělil výtku poté, co věc vyšla najevo.
14. Teprve po vydání rozhodnutí ze dne 8. 6. 2020 se uvedený zaměstnanec svěřil žalobci s tím, že má diagnostikovanou psychiatrickou diagnózu spočívající v těžkých depresích a úzkostech. Při přijetí do zaměstnání oznámil zaměstnanec jen to, že pobírá invalidní důchod a viditelné je jen jeho fyzické onemocnění, o přesné psychiatrické diagnóze se nezmínil. Pokud by býval žalobce tuto diagnózu znal, neurčil by tohoto zaměstnance ke kontrole odeslých plateb. Tuto skutečnost také z podobného důvodu nemohl plně posoudit ani původní lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k práci vystavený MUDr. P., když psychiatrická diagnóza „*není vidět*“ a posudkový lékař ji při běžné zdravotní prohlídce pacienta nemůže rozpoznat, pokud mu není výslovně sdělena.
15. Zároveň je dle žalobce dán zdravotní důvod, proč nedošlo k řádné kontrole odeslých plateb, o které hovoří rozhodnutí ze dne 8. 6. 2020 jako o situaci, kdy je možno přistoupit k odstranění tvrdosti zákona. O uvedeném důvodu se žalobce bohužel dozvěděl teprve po vydání rozhodnutí ze dne 8. 6. 2020. Tyto nově zjištěné skutečnosti jsou podle žalobce těmi, které nemohly být uplatněny v řízení o odstranění tvrdosti zákona, přitom jde o skutečnosti, které by vedly k odlišnému rozhodnutí ve věci, a proto je žalobce uplatnil teprve se žádostí o obnovu řízení. Nejde o skutečnosti, které by se vázaly na události

nastalé až po vydání rozhodnutí. Tyto skutečnosti existovaly již ke dni vydání rozhodnutí, jen nemohly být uplatněny, neboť s nimi žalobce nebyl seznámen.

16. Pokud nyní napadené rozhodnutí dospívá k závěru, že žalobce měl zajistit celou agendu kontroly odešlých plateb (které zajišťovala externí účetní společnost) zodpovědným a prověřeným zaměstnancem, pak nejde o argumentaci, která by jakkoliv reagovala adekvátním způsobem na podanou žádost o obnovu řízení. V žádosti (a pak v rozkladu) uvedl žalobce novou skutečnost, že nevěděl o zdravotním stavu zaměstnance (a ani nemohl vědět, psychické poruchy nelze vidět a při preventivní či posudkové činnosti je nezjistí ani praktický lékař; jde o diagnózu, kterou zaměstnanec ani nemusí nikomu sdělovat). Proto nedává logiku odůvodnění, že kontrola měla být zajištěna jiným zaměstnancem, když uvedený k tomu nebyl vhodný. Jde totiž právě o to, že tuto nevhodnost žalobce neznal a znát ani nemohl. Nešlo ji odhalit ani při posudkové činnosti či vstupní zdravotní prohlídce. Žalobce viděl jen fyzické (rozpoznatelné) postižení zaměstnance a nečekal postižení další.
17. Pokud napadené rozhodnutí argumentuje tím, že kontrolu měl provádět jiný zaměstnanec, tak s tím žalobce souhlasí a přesně to se snažil v žádosti o obnovu říci. Kontrolu měl provádět jiný zaměstnanec, ale to je právě zásadní skutečnost, kterou žalobce v rozhodné době nevěděl a dozvěděl se o ní až po vydání rozhodnutí v meritu věci. Na tom také žalobce postavil žádost o obnovu řízení. Z tohoto hlediska na ni ovšem ministryně vůbec neodpověděla a její rozhodnutí tak je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Ve vyjádření k žalobě žalovaný v první řadě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
19. K věci samé uvedl žalovaný, že tvrzení žalobce o pozdějším zjištění nemoci odpovědného zaměstnance v rozporu s žalobcovou argumentací, že zaměstnává zejména osoby s duševním onemocněním; není totiž zřejmé, jakým způsobem žalobce zjistil, že většina jeho zaměstnanců jsou osoby s duševním postižením, když není dle svého tvrzení v souladu s příslušným ustanovením zákoníku práce oprávněn tyto informace zjišťovat. K návrhu na obnovu řízení žalobce přiložil vytýkácí dopis určený dotčenému zaměstnanci, datovaný dnem 5. 11. 2019, v němž se žalobce odvolává na to, že na základě pracovní smlouvy byla jedním z úkolů zaměstnance M. K. kontrola plateb, které odešly z účtů žalobce, především kontrola plateb mzdové agendy a dalších závazků. Z přiloženého lékařského posudku ze dne 28. 3. 2017 však vyplývá, že pan K. byl při nástupu k práci zařazen jako „*provozní pracovník expozice - pracovník retro-use*“, s druhem práce poskytování informací a zajištění provozu. O způsobilosti k výkonu jakékoliv kontroly však tento posudek nepojednával a dle názoru žalovaného z pracovní pozice „*provozní pracovník expozice - pracovník retro-use*“ nelze vyvozovat tak odpovědnou činnost, jakou je kontrola realizace povinných plateb společnosti, která ke dni podání žádosti o příspěvek čítala více než 50 zaměstnanců.
20. K návrhu na obnovu řízení žalobce doložil další lékařský posudek, kde je již jako pracovní zařazení jmenovaného zaměstnance uvedeno provozní pracovník, dokumentátor, s druhem práce zajištění provozu, poskytování informací, kontroling. Tento posudek je však až z 2. 7. 2020, tedy datovaný téměř měsíc poté, co bylo vydáno rozhodnutí ze dne 8. 6. 2020. Ani z pojmu „kontroling“ nelze podle žalovaného usuzovat tak široké nastavení povinnosti kontrolovat provedení veškerých povinných plateb celé společnosti. Nadto žalobce v rámci řízení o žádosti o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti, ani v řízení o rozkladu,

správním orgánům žádný z těchto dokladů nedoložil, i přestože některými z nich s ohledem na datum jejich vydání již v době podání žádosti musel disponovat. Žalovaný k tomu také uvádí, že skutečnost, že napadené rozhodnutí již neargumentuje druhem práce pana K., neznamená, že by tento důvod prvostupňového rozhodnutí odpadl.

21. Žalovaný upozornil také na to, že po dobu řízení o odstranění tvrdosti zákona argumentoval žalobce výhradně pochybením externí účetní firmy, a svou argumentaci v rámci řízení podpořil písemným vyjádřením této externí společnosti s tím, že tato si plně uvědomuje své pochybení. Zároveň tehdy žalobce uváděl, že nikdy neprováděl kontrolu datových souborů s údaji o platbách. Ve vytýkacím dopisu zaměstnanci K. však žalobce mj. uvedl, že *„důsledkem porušení pracovních povinností může být způsobena významná škoda a obrožena činnost zaměstnavatele“*. Žalovaný upozorňuje na to, že žalobce, který se sám nazývá sociálním podnikem, principy sociálního podniku popírá, neboť sám tímto připustil, aby jeho zaměstnanci byli vystavováni psychické zátěži plynoucí ze strachu ze ztráty zaměstnání. To vše za situace, kdy namísto žalobcem avizovaného nutného „propouštění“ zaměstnanců, došlo od období, za které žalobci nebyl příspěvek poskytnut, k postupnému navyšování počtu jeho zaměstnanců a žalobce pravidelně nadále inzeruje volná pracovní místa.
22. Dle žalovaného žalobce tvrdí, že příslušnou diagnózu pana K. (těžké deprese a úzkosti) neznal a ani znát nemohl, neboť tuto diagnózu jmenovaného nešlo odhalit. Na druhou stranu v návrhu na obnovu žalobce uvádí, že při přijetí do zaměstnání oznámil zaměstnanec jen to, že pobírá invalidní důchod a viditelné je jen jeho fyzické onemocnění, o přesné psychiatrické diagnóze se nezmínil. Z tohoto argumentu žalobce dle žalovaného vyplývá, že žalobce si byl vědom, že jmenovaný zaměstnanec má diagnostikováno i psychiatrické onemocnění, žalobce pouze nevěděl, o jaké konkrétní onemocnění se jedná. To, že své psychiatrické onemocnění daný zaměstnanec při přijetí do zaměstnání dál nekonkretizoval, není podle názoru žalovaného podstatné. Žalobce sám v návrhu na obnovu (v rozporu s tím, co uvádí později) uvedl, že měl vědomost o tom, že jmenovaný zaměstnanec má kromě fyzického i psychiatrické postižení.
23. Dle žalovaného je zřejmé, že žalobce neprovedl kontrolu odchozích plateb, ať už tuto povinnost převedl na externí účetní společnost nebo pověřeného zaměstnance. Dodatečné zjištění konkrétní psychiatrické diagnózy zaměstnance (až poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o neprominutí splnění podmínky bezdlužnosti) nic nemění na správně zjištěném stavu věci a toto zjištění nelze považovat ani za důvod pro obnovu řízení, tj. dříve neznámou skutečnost, která existovala v původním řízení a kterou nemohl žalobce v době původního řízení uplatnit, tedy za důvod pro postup dle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Bylo pouze na úvaze žalobce, koho pověřil kontrolou odchozích plateb a zda takovou kontrolou pověřil osobu, o níž prokazatelně věděl, že trpí kromě viditelného fyzického (jehož existence nicméně není v takovém případě vůbec relevantní) i dalším postižením.
24. Žalovaný shrnul, že na základě výše uvedeného žalovaný považuje novou argumentaci žalobce, že kontrolu odchozích povinných plateb měl na starosti jeho zaměstnanec M. K., osoba se zdravotním postižením, použitou až v návrhu na obnovu řízení, za účelovou. Tuto argumentaci žalobce totiž uvedl až poté, co obdržel rozhodnutí o rozkladu podanému proti rozhodnutí o neprominutí splnění podmínky bezdlužnosti.

IV. Ústní jednání

25. Při ústním jednání dne 30. 8. 2022 navrhl žalobce případné přerušování řízení s ohledem na to, že ve věci sp. zn. 29 Ad 13/2020 Krajský soud v Brně zrušil rozhodnutí, jímž v konečném důsledku nedošlo k odstranění tvrdosti zákona (srov. zmínky v bodech 2., 10., 15. a 21. tohoto rozsudku). Soud však dospěl k závěru, že pro přerušování řízení není vážný důvod a návrhu nevyhověl.
26. V rámci ústního jednání žalobce navázal na svou žalobní argumentaci. Poukázal na to, že měl zaveden kontrolní mechanismus pro odchozí platby, ten však v rozhodnou chvíli nemohl fungovat. Příslušný zaměstnanec v tomto směru pochybil, protože mu žalobce následně udělil výtku; daný zaměstnanec neodhalil, že místo 72 plateb odešlo z účtu 69 plateb. Sám zaměstnavatel přitom zjistil, že odchozí platba byla nižší než obvykle; jakmile tuto skutečnost ověřil, snažil se ji okamžitě napravit, bohužel se to nepovedlo včas. Žalobce se posléze v této souvislosti dozvěděl, že pověřený zaměstnanec se léčí s depresemi (zjevné je u něj jen tělesné postižení – nevidí na jedno oko). O této duševní chorobě se žalobce dozvěděl až začátkem července 2017, obratem proto podal žádost o obnovu řízení a uvedl důvody, proč kontrola odchozích plateb neproběhla dostatečně pečlivě.
27. Žalovaný taktéž setrval na své dosavadním stanovisku. Žalobcem předkládané lékařské posudky dle jeho názoru nejsou relevantní. Již před podáním žádosti o odstranění tvrdosti zákona žalobce udělil svému zaměstnanci výtku, ale nikdy tím v daném řízení neargumentoval, odkazoval toliko na pochybení externí účetní. Žalobce si měl být vědom možného psychického postižení svého zaměstnance.
28. V rámci ústního jednání se soud zabýval zejména obsahem lékařských posudků MUDr. P. a MUDr. K.

V. Posouzení věci soudem

29. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, jakož i předcházející prvostupňové rozhodnutí včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. Rozhodnou otázkou ve věci je to, zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení o žalobcově žádosti o odstranění tvrdosti zákona dle § 78a odst. 16 zákona o zaměstnanosti. Klíčovým je zde § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, dle kterého „[ř]ízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, [...] a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.“
31. Za důvod zakládající obnovu řízení, považuje žalobce skutečnost, že se až po nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o odstranění tvrdosti zákona dozvěděl o tom, že zaměstnanec, kterého pověřil kontrolou odchozích plateb, k tomu nebyl zdravotně způsobilý.
32. K tomu soud uvádí, že na základě jeho vlastní činnosti je mu známo, že v řízení o žádosti o odstranění tvrdosti zákona dle § 78a odst. 16 zákona o zaměstnanosti žalobce argumentoval tím, že pochybení při zadávání odchozích plateb způsobila externí účetní společnost. Zároveň žalobce uváděl, že datový soubor, který je podkladem pro zadání odchozích plateb a vyhotovuje jej externí účetní společnost, neprochází už žádnou další kontrolou, neboť obsahuje jen data a nahrává se přímo do internetového bankovníctví. Žalobce také

namítal, že tak není reálně v silách zaměstnavatele pochybení eventuálně způsobené účetní odhalit (viz rozsudek Krajského soudu ve věci sp. zn. 29 Ad 13/2020).

33. Soud proto souhlasí s žalovaným, že se nyní nejví příliš věrohodné, pokud žalobce najednou v podstatě tvrdí, že ke kontrole odchozích plateb docházelo, a že to v zásadě bylo v jeho silách (jinak by pracovněprávně nepostihoval zaměstnance, kterého daným úkolem pověřil). Argumentace žalobce ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 29 Ad 13/2020 a nyní (tedy sp. zn. 29 Ad 4/2021) tak nejsou zcela konzistentní. Buď tedy kontrola neprobíhala a ani nebyla v podstatě možná, nebo probíhala a možná byla. Již to oslabuje relevanci nyní uváděných skutečností pro povolení obnovy řízení.
34. Byť soud uznává, že skutečnosti uvedené v předchozích odstavcích nebyly nosnými důvody pro zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení obnovy řízení, nelze jim upřít určitou relevanci. Obsah správního spisu je přitom reflektuje; zde lze odkázat mj. na součást správního spisu v podobě Zprávy o šetření Veřejného ochránce práv ze dne 15. 2. 2021, sp. zn. 4439/2020/VOP/MKZ, č. j. KVOP-6548/2021 (dále jen „Zpráva o šetření“), konkrétně na její s. 10 až 11. Ostatně ani obsah Zprávy o šetření neobsahuje žádnou žalobcovu zmínku o tom, že by pochybení bylo způsobeno psychickými problémy zaměstnance, kterého žalobce pověřil kontrolou odchozích plateb. (Ke Zprávě o šetření soud dodává, že ji jinak neshledává pro nynější řízení za relevantní. Tato zpráva se týká toliko pochybení žalovaného při rozhodování o odstranění tvrdosti zákona, nikoli otázkami spojenými s problematikou obnovy řízení).
35. Pokud pak jde o naznačené nosné důvody pro zamítnutí žádosti o povolení obnovy řízení, uvádí soud následující:
36. Z dokazování, které soud provedl ve věci sp. zn. 29 Ad 13/2020 plyne, že v případě vyhovění žádosti o odstranění tvrdosti zákona dle § 78a odst. 16 zákona o zaměstnanosti bere žalovaný v potaz i zdravotní důvody. Z obsahu správního spisu v nynější věci lze tuto skutečnost dovodit z rozhodnutí ze dne 8. 6. 2020. Zde ministryně na s. 3 a 4 uvádí, čím se žalobcův případ lišil od případů jiných zaměstnavatelů žádajících o odstranění tvrdosti zákona (k tomu ostatně viz s. 3 a 4 nyní napadeného rozhodnutí, které obsah rozhodnutí ze dne 8. 6. 2020 reprodukuje). Zdravotní stav zaměstnanců pověřených zadáváním či kontrolou povinných plateb zde žalovaný pravidelně zohledňuje (viz výklad ke správní praxi žalovaného v obdobných věcech, podaný v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2022, sp. zn. 29 Ad 13/2020). Soud se tak domnívá, že pozdější zjištění skutečnosti, že odpovědný zaměstnanec nebyl v rozhodnou dobu zdravotně způsobilý pro výkon činnosti, která mu byla svěřena, by za splnění dalších podmínek mohlo být dostatečným důvodem pro nařízení obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu: mohlo tedy i) „odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování“ a zároveň ii) být žalobci „ku prospěchu“, to by však kumulativně vyžadovalo také to, že iii) tyto „dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy [...] existovaly v době původního řízení“ a žalobce je iv) „nemohl v původním řízení uplatnit“.
37. Ačkoli soud dospěl k závěru o splnění podmínek i) a ii) uvedených v předchozím odstavci, již žalobci nepřisvědčuje v případě podmínek iii) a iv). Po seznámení se s okolnostmi věci se soud domnívá, že žalobcův závěr o naplnění podmínky iii) je spekulativní a že v souvislosti s tím je tvrzení, že rozhodné skutečnosti nebo důkazy nemohl v původním řízení uplatnit, problematické [podmínka iv)].

38. Soud souhlasí s žalovaným, že lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k práci ze dne 28. 3. 2017, vystavený MUDr. L. P., nijak nesvědčí o tom, že by pak K. byl způsobilý k výkonu práce, která by spočívala např. v kontrole odchozích plateb, zejména ne ke kontrole týkající se činnosti žalobce jako celku. Způsobilost pan K. tento posudek deklaruje toliko k pracovnímu zařazení „*provozní pracovník expozice - pracovník retro-use*“. V případě pana K. tak byla dle názoru soudu osvědčena jeho zdravotní způsobilost pouze ve vztahu k provozu expozice, konkrétněji činnosti v rámci žalobce na pracovišti „*retro-use*“. Dle tohoto posudku tedy měl pan K. zajišťovat jen provoz expozice, a to speciálně „*retro-use*“. Soud považuje za příliš širokou (a tedy nepřiléhavou) žalobcovu argumentaci, že způsobilost k zajišťování provozu jednoho z žalobcových pracovišť by měla znamenat, že byl pan K. zdravotně způsobilý k zajišťování provozu žalobce jako celku. Pojem „*provoz*“ je sice mnohoobsažný, jak argumentuje žalobce, zde se však vztahuje toliko k části žalobcovy činnosti, která je jinak široce rozkročená; provoz expozice, jakožto pojmově jednodušší činnosti, pak nelze dle názoru soudu ztotožňovat s provozem takové subjektu, jaký představuje žalobce, v jeho úplnosti – zde by se již z povahy věci mělo jedna o daleko komplexnější a náročnější činnosti.
39. Svou jistotu o tom, že byl pan K. (původně) způsobilý ke kontrole odchozích plateb, opírá žalobce právě o posudek ze dne 28. 3. 2017. Soud shora popsal, proč mu tuto jistotu poskytnout plně nemohl. Druhou stranou mince je pak „*lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k práci*“ - „*lékařská zpráva - nález*“ MUDr. T. K. ze dne 2. 7. 2020. Z tohoto posudku a zprávy však v podstatě plyne pouze to, že je pan K. sledován s těžkým úzkostně depresivním syndromem. K pracovnímu zařazení „*provozní pracovník, dokumentátor*“, druh práce „*zajištění provozu, poskytování informací, kontrolling*“, uvádí posudek, že pan K. „*smí provádět práce bez psychické zátěže*“. Přitom konstatování, že pan K. prováděl v roce 2019 kontrolu plateb z účtu zaměstnavatele, ovšem v důsledku jeho zdravotního stavu tak neučinil v září roku 2019 a v dalších měsících, plyne jen z vyjádření pana K. Tento posudek tak spíše osvědčuje to, co pan K. prohlásil, z „*odborného*“ hlediska však neprokazuje, zda zdravotní stav pana K. skutečně v září roku 2019 vyvolal nedostatečnou kontrolu plateb. Skutečnosti, uváděné jako důvod pro obnovu řízení, tak neprokazuje plně.
40. Nadto je třeba vzít v potaz, že dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „*zákoník práce*“) je zaměstnavatel povinen „*nepřipustit, aby zaměstnanec vykonával zakázané práce a práce, jejichž náročnost by neodpovídala jeho schopnostem a zdravotní způsobilosti*“. Dle § 32 zákoníku práce je v případech stanovených zvláštním právním předpisem zaměstnavatel povinen zajistit, aby se fyzická osoba před vznikem pracovního poměru podrobila vstupní lékařské prohlídce. Tímto zvláštním právním předpisem je zde zejména § 59 odst. 1 písm. b) zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, který ukládá zaměstnavatelům v podstatě plošnou povinnost zajistit vstupní lékařskou prohlídku před vznikem pracovního poměru.
41. Nad rámec důvodů uváděných napadeným rozhodnutím pro zamítnutí žádosti o obnovu řízení zde tak soud doplňuje, že žalobce v tomto případě neplnil důsledně své povinnosti vyplývající mj. z ustanovení citovaných v předchozím odstavci. Lékařský posudek ze dne 28. 3. 2017 neříkal nic o tom, že daný zaměstnanec je způsobilý k výkonu složitějších administrativně-provozních činností pro žalobce jakožto celek. Pokud žalobce skutečně pověřil pana K. celkovou kontrolou odchozích plateb, měl zajistit, aby tato práce odpovídala schopnostem a zdravotní způsobilosti tohoto zaměstnance. Nelze tak jednoduše tvrdit, že by žalobce dané skutečnosti, pakliže by byly skutečně pravdivé,

nemohl uplatnit v původním řízení. Při důsledném plnění svých pracovněprávních povinností by totiž pana K. nepověřil předmětnou činností, ať už by mu pan K. svou diagnózu sdělil, čili nic. Výsledek lékařské prohlídky mohl být jiný, pokud by se tato vyjadřovala k tomu, zda je pan K. způsobilý k výkonu složitějších činností; podobně by při až pozdějším pověření pana K. kontrolou plateb měl žalobce zajistit povinnost plynoucí z § 103 odst. 1 písm. a) zákoníku práce.

42. Lékařská zpráva ze dne 2. 7. 2020 dle názoru soudu plně neosvědčuje naplnění podmínky iii), a lékařský posudek ze dne 28. 3. 2017 pak nedokládá naplnění podmínky iv) pro nařízení obnovy řízení (viz vymezení těchto podmínek dle bodů 36. a 37. tohoto rozsudku).
43. Soud pak znovu uvádí, že se ostatně v celkovém kontextu případu nejeví jako příliš věrohodné, pokud žalobce na jednu stranu v jiném řízení tvrdí, že nikdo nebyl a v podstatě ani nemohl být pověřen kontrolou odchozích plateb, a na stranu druhou nyní tvrdí, že touto kontrolou byl pověřen pan M. K. To soud uvádí i v souvislosti s vytýkacím dopisem ze dne 5. 11. 2019, jímž žalobce vytkl panu K. hrubé porušení sjednané pracovní smlouvy (nedostatečná kontrola odchozích plateb). Tento vytýkací dopis tu navíc byl již v době, kdy žalovaný vedl řízení, jehož obnovy se žalobce domáhá, v daném řízení se však o něm nijak nezmnínil, naopak trval na tom, že kontrola odchozích plateb nebyla prováděna a ani nebyla možná. Tento vytýkací dopis je tak v rozporu s jinými tvrzeními žalobce, o nichž má soud povědomost vlastní činnosti a jak koneckonců plynou i z obsahu správního spisu v nynější věci. Nadto tento vytýkací dopis nemůže dříve představovat neznámou skutečnost nebo důkaz existující v době původního řízení, který žalobce nemohl v původním řízení uplatnit.
44. Pro úplnost soud dodává, že prvostupňové rozhodnutí vycházelo z toho, že posudek ze dne 28. 3. 2017 nesevřel o tom, že by pan K. měl provádět i kontrolu odchozích plateb. Žalobou napadené rozhodnutí o tomto již výslovně nehovoří. Žalobce namítá, že daný důvod tak zřejmě v pozdějším průběhu řízení odpadl. Soud však s ohledem na princip jednoty prvostupňového a druhostupňového rozhodnutí má za to, že tento důvod neodpadl. Lze nicméně částečně přisvědčit žalobci v tom, že závěry prvostupňového rozhodnutí v tomto směru napadené rozhodnutí ne zcela šťastně modifikuje, takže vzniká dojem určité nekonzistentnosti obou těchto rozhodnutí. Navíc napadené rozhodnutí obsahuje na s. 10 ne zcela logickou úvahu o tom, že žalobce měl kontrolou pověřit jinou – plně způsobilou – osobu. Na to žalobce v žalobě upozorňuje a uvádí, že to je z jeho pohledu právě jádro problému – kdyby věděl o zdravotním stavu pana K., pověřil by kontrolou plateb jiného zaměstnance (viz bod 16. tohoto rozsudku). I při vědomí tohoto částečného nedostatku napadeného rozhodnutí se však soud domnívá, že toto rozhodnutí, ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím a celkovým kontextem věci, ve svém důsledku, byť s jistými korekcemi, obstojí.

VI. Závěr a náklady řízení

45. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná, byť vyjádřil jisté výhrady k odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přitom však dle mínění soudu obstál názor, že nebyly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení.
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. srpna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu